

Sygn. akt II K 222/18

I Ds. 14.2018

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Słupcy, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Urszula Bożęcka

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Karpińska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Koninie – J. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27.11.2018r., 29.01.2019r., 12.03.2019r., 21.05.2019r. sprawy:

J. Z., syna S. i I. zd. D., ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 25 lutego 2011r. do 15 stycznia 2013r. w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę w złożonych deklaracjach VAT-7 za poszczególne miesiące 2011r. i za okres od lutego 2012r. do grudnia 2012r. w wyniku nie przechowywania i nie przedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) oraz faktur VAT za 2011r. i 2012r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. decyzji podatkowej nr (...) /42/43/14/93/025 z dnia 18 grudnia 2016r oraz w wyniku niesłusznego obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z nierzetelnych faktur VAT wystawionych przez Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...)-(...) K., (...) i firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) (...)-(...) O. (...), przez co zaniżył kwotę podlegającą wpłacie do Urzędu Skarbowego w S. w następujących miesiącach:

Za styczeń 2011r w kwocie: 15 586,00 zł

Za luty 2011r. w kwocie: 32 430,00 zł

Za marzec 2011r. w kwocie: 27 710,00 zł

Za maj 2011r. w kwocie: 39 144,00 zł

Za czerwiec 2011r. w kwocie: 59 460,00 zł

Za wrzesień 2011r. w kwocie: 20 943,00 zł

Za listopad 2011r. w kwocie: 27 600,00 zł

Za grudzień 2011r. w kwocie: 41 745,00 zł

Za luty 2012r. w kwocie: 133,00 zł

Za marzec 2012r. w kwocie: 16 120,00 zł

Za kwiecień 2012r. w kwocie: 55 274,00 zł

Za maj 2012r. w kwocie: 59 818,00 zł

Za czerwiec 2012r.: 93 220,00 zł

Za sierpień 2012r.: 44 233,00 zł

Za wrzesień 2012r.: 149 683,00 zł

Za listopad 2012r.: 121 394,00 zł

Za grudzień 2012r.: 30 573,00 zł

oraz wprowadził w błąd organ podatkowy poprzez zawyżenie kwoty nadwyżki podatku naliczonego do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w następujących miesiącach

Za kwiecień 2011r.: 47 070,00zł

Za lipiec 2011r.: 43 903,00zł

Za sierpień 2011r.: 44 840,00zł

Za październik 2011r.: 24 891,00zł

Za lipiec 2012r.: 1 160,00zł

Za październik 2012r.: 8 915,00zł

w wyniku czego uszczuplił podatek od towarów i usług za okres od 01 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. w łącznej kwocie 835.066,00zł, obniżając podatek o naliczony VAT z faktur których nie udokumentował, czym naruszył art. 5 ust. 1 art. 29 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 90, art. 106 ust. 1 i 4, art. 109 ust. 3, art. 111 ust. 3a pkt 1 art. 120 ust. 15 art. 125, art. 134, art. 138 ustawy z dnia 11 marca 2004r o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r nt 54, poz. 535 ze zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks w zbiegu z art. 60 §2 kks w związku z art. 7 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks

2. w dniu 04 lipca 2012r. w zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2011r. złożonym w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2011r. w kwocie 295.015,00zł, w wyniku nieprzechowywania i nieprzedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) i faktur VAT za 2011r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2015r., czym naruszył art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 14 ust. 1, art. 22 ust. 1, 24 ust. 2, art. 24a ust 1 i 7 w związku z art. 45 ustawy z 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010r. nr 51, poz. 307 ze zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 §1 kks

3. w dniu 15 kwietnia 2013r. w zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2012r. złożonym w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę w wyniku nie przechowywania i nie przedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) oraz faktur VAT za 2012r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2015r. oraz w wyniku zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wartości wynikających z faktur VAT wystawionych przez firmę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...)-(...) K., (...), i przez firmę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) (...)-(...) O., (...), przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2012r. w kwocie 798.064,00zł, czym naruszył art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 14 ust. 1, art. 24 ust. 2, art. 24a ust. 1 i 7 w związku z art. 45 ustawy z 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010r. nr 51, poz. 307 ze zm.).

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w związku z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks

1. **Oskarżonego J. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, przyjmując, iż uszczuplony podatek od towarów i usług za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. stanowił należność publicznoprawną dużej wartości, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks w zbiegu z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks i za to na podstawie 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 kks wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

2. **oskarżonego J. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 czynu, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

3. **oskarżonego J. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 3 czynu, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w związku z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

4. **na podstawie art. 39 § 1 kks w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 kks łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach od 1 do 3 kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

5. na podstawie art. 34 § 2 i 4 kks orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem handlu paliwami na okres 3 (trzech) lat od dnia uprawomocnienia się wyroku ;

6. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt. 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016r. (w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Dz. U. z 2016r., poz. 1714) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M. kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania sądowego;

7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 29.06.1973r. (Dz. U. z 1983r., Nr. 49, poz 223 ze zm.) w zw. z art. 113 § 1 kks zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

SSR Urszula Bożęcka

Sygn. akt II K 222/18

UZASADNIENIE

W latach 2011 – 2012 J. Z. prowadził działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) ul. (...), (...)-(...) Z.. Urząd Kontroli Skarbowej w P. przeprowadził kontrolę u oskarżonego dotyczącą rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług za 2011 i 2012 rok. Wynikiem kontroli było ustalenie, że J. Z. w okresie od 25 lutego 2011r. do 15 stycznia 2013r. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej posłużył się nierzetelnymi fakturami VAT tzw „pustymi fakturami” wystawionymi przez (...) i PHU (...) poprzez ich uwzględnienie w złożonych deklaracjach VAT-7 w wyniku czego zaniżył kwotę podlegającą wpłacie do Urzędu Skarbowego w S. w następujących miesiącach:

Za styczeń 2011r w kwocie: 15 586,00 zł

Za luty 2011r. w kwocie: 32 430,00 zł

Za marzec 2011r. w kwocie: 27 710,00 zł

Za maj 2011r. w kwocie: 39 144,00 zł

Za czerwiec 2011r. w kwocie: 59 460,00 zł

Za wrzesień 2011r. w kwocie: 20 943,00 zł

Za listopad 2011r. w kwocie: 27 600,00 zł

Za grudzień 2011r. w kwocie: 41 745,00 zł

Za luty 2012r. w kwocie: 133,00 zł

Za marzec 2012r. w kwocie: 16 120,00 zł

Za kwiecień 2012r. w kwocie: 55 274,00 zł

Za maj 2012r. w kwocie: 59 818,00 zł

Za czerwiec 2012r.: 93 220,00 zł

Za sierpień 2012r.: 44 233,00 zł

Za wrzesień 2012r.: 149 683,00 zł

Za listopad 2012r.: 121 394,00 zł

Za grudzień 2012r.: 30 573,00 zł

oraz wprowadził w błąd organ podatkowy poprzez zawyżenie kwoty nadwyżki podatku naliczonego do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w następujących miesiącach

Za kwiecień 2011r.: 47 070,00zł

Za lipiec 2011r.: 43 903,00zł

Za sierpień 2011r.: 44 840,00zł

Za październik 2011r.: 24 891,00zł

Za lipiec 2012r.: 1 160,00zł

Za październik 2012r.: 8 915,00zł

W wyniku powyższego uszczuplił on podatek od towarów i usług za okres od 01 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. w łącznej kwocie 835.066,00zł, obniżając podatek o naliczony VAT z faktur których nie udokumentował.

Nadto J. Z. nie przechowywał i nie przedłożył księgi podatkowej swojej firmy oraz faktur VAT za 2011r. i 2012r do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. decyzji podatkowej numer (...) z dnia 18 grudnia 2016r.

Również J. Z. w zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2011r. złożonym w dniu 04 lipca 2012r. w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2011r. w kwocie 295.015,00zł, w wyniku nieprzechowywania i nieprzedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) i faktur VAT za 2011r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2015r oraz w zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2012r. złożonym w dniu 15 kwietnia 2013r. w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę w wyniku nie przechowywania i nie przedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) oraz faktur VAT za 2012r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej

w P. decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2015r. oraz w wyniku zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wartości wynikających z faktur VAT wystawionych przez firmę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...)-(...) K., (...), i przez firmę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) (...)-(...) O., (...), przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2012r. w kwocie 798.064,00zł,

Konsekwencją kontroli było wydanie prawomocnych decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. nr (...), (...) i (...). W toku postępowania sądowego ustalono, że Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), (...)-(...) K., M. 35 nie prowadziło w rzeczywistości samodzielnej działalności gospodarczej polegającej na kupnie- sprzedaży paliw. Jej udział sprowadzał się do formalnego działania, jako zarejestrowanego podmiotu w „fakturowym” obiegu transakcji, czyli podmiotu działającego w ramach mechanizmu, którego celem było uzyskiwanie korzyści majątkowych z tego procederu, m.in. poprzez wystawianie faktur nie odzwierciedlających rzeczywistego przebiegu transakcji (czyli „pustych” faktur). A. N. występował jedynie jako osoba formalnie prowadząca działalność, faktycznie był tzw. „słupem”, na którego nazwisko działalność została założona przez J. Z. i J. K. (1). A. N. nigdy nie był w M., podpisał jedynie dokumenty rejestracyjne w Urzędzie Skarbowym w K., założył konto bankowe oddając dokumenty oraz prawo do dysponowania kontem w zamian za opłacenie ubezpieczenia na najniższą kwotę. A. N. nie wystawiał żadnych faktur sprzedaży paliwa, nie podpisywał ich, również nie podpisywał deklaracji VAT ani umowy najmu placu w M. 35, nie zatrudniał pracowników, nie wynajmował samochodów ani żadnych innych ruchomości. Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), (...)-(...) K., M. 35 nie posiadało koncesji na prowadzenie działalności w zakresie handlu paliwami ciekłymi i nie występowało do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o udzielenie takiej koncesji. Stacja paliw w M. 35 „za N.” nie funkcjonowała, nie było sprzedawane paliwo i nie były wykorzystywane dystrybutory, były natomiast sytuacje, że współdziałający z J. Z. i J. K. (1) A. K. organizował nielegalne paliwo, które było zlewane na stacji na M., następnie przelewał je do cysterny – marki S. należącej do J. Z. i rozwoził je odbiorcom.

Ta sama sytuacja dotyczy faktur wystawionych przez Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) M. Z. (...)-(...) O. ul. (...) dla P. H. J. Z. , tj. były one „pustymi” fakturami, których celem było dokumentowanie operacji gospodarczych, które w rzeczywistości nie zostały wykonane. M. Z. nie prowadził działalności gospodarczej - Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...), był tylko tzw. „słupem”, zarejestrował firmę na swoje nazwisko tylko na prośbę J. Z. w zamian za pieniądze. M. Z. nie znał się na handlu paliwem, a pod adresem – siedziby firmy (...) nie była wykonywana działalność gospodarcza. W dniu 1 listopada 2013 roku M. Z. zmarł i jeszcze po jego śmierci były wystawiane dokumenty firmowe faktury i deklaracje na jego nazwisko. PHU (...) z/s w J. nie figuruje w bazie koncesjonariuszy Urzędu Regulacji Energetyki jako posiadający koncesję obejmującą paliwa ciekłe. PHU (...) nie prowadziła faktycznej działalności gospodarczej, a jej rola sprowadzała się do pozorowania takiej działalności poprzez zarejestrowanie się jako czynny podatnik VAT, składanie deklaracji podatkowych i wystawianie faktur VAT dokumentujących dostawę towarów, które w rzeczywistości nie miały miejsca.

Zarówno Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), (...)-(...) K., M. 35, jak i Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) M. Z. (...)-(...) O. ul. (...) nie realizowały w 2011 i 2012 roku żadnych dostaw, lecz wystawiały „puste faktury”, wprawdzie posiadały nielegalne paliwo (niewiadomego pochodzenia) dostarczane przez J. K. (2).

Nadto w toku postępowania ustalono, iż zarówno firma Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) jak i firma Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) zostały założone na zlecenie J. Z.. J. K. (1) poznał J. Z. w 2009r. , który w 2010r. poprosił go żeby znalazł kogoś do założenia działalności gospodarczej i na jego prośbę ustalił, iż osobą tą będzie A. N.. Kiedy J. K. (1) poinformował Z., iż A. N. zgodził się na zarejestrowanie na jego dane firmy ten przesłał mu 5000 zł na wszystkie opłaty . Jak dostał wszystkie dokumenty to odebrał je od niego Z. i powiedział, że jak wszystko się rozpocznie to będzie płacił ZUSy i przesyłał pieniądze, które zaczął przysyłać w marcu tłumacząc, iż jest zima i rolnicy nie biorą paliwa . Z. kazał również K. w pewnym momencie na dokonanie zmiany adresu prowadzenia działalności firmy (...). Kiedy A. N. dostał wezwanie do Urzędu Skarbowego celem przeprowadzenia kontroli to K. dzwonił do Z. informując go o tym i pytając, czy N. ma się stawić na wezwanie, a Z. odpowiedział, iż tak i że zwróci mu koszty. W listopadzie 2012r. J. Z. zadzwonił do J. K. (1) i przekazał mu, iż A. N. zamknął działalność i powiedział, że jest to z jego winy i że ma znaleźć nowego przedsiębiorcę i nie interesuje go skąd i gdzie. J. K. (1) powiedział, iż postara się kogoś znaleźć i po przypadkowym spotkaniu M. Z. na ulicy, którego znał z lat młodzieńczych, zaproponował mu założenie

działalności gospodarczej za kwotę 1500 zł plus wszystkie opłaty, jednak nie dostał na to pieniędzy od Z., bowiem stwierdził on, iż skoro „zawalił” tamto, to teraz nie dostanie nic. Komplet dokumentów dotyczących firmy założonej przez Z. K. przekazał Z., nawet dzwonił do niego celem ustalenia nazwy firmy, a ten przekazał mu „żeby coś od imienia wymyślić”. Z. przekazywał K. pieniądze, z których część dał on Z.. Po śmierci M. Z. J. Z. nadal wystawił faktury na niego, bo twierdził, że nic nie widział, że Z. nie żyje.

Oskarżony J. Z. ma 41 lat, jest bezrobotny, bez prawa do zasiłku, utrzymuje się z pomocy rodziny, posiada dwoje dzieci, był wcześniej karany Wyrokiem A. F. z dnia 14.11.2013r. na karę grzywny, wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 21.09.2016r. w sprawie II K 726/16 za czyn z art. 180a k.k. na karę grzywny oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 17.02.2017r. w sprawie o sygn.. akt II K 500/16 za czyn z art. 180a k.k. i z art. 270 § 1 k.k. na karę grzywny.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: w małej części wyjaśnień oskarżonego J. Z. (k. 1399, 900-901), zeznań A. N. (k. 1415 i akta II Ko 786/19/P), J. K. (1) (k.1414, 704-706, 749-751, 758-760 akt II K 263/18), K. O. (k. 1347, 987-988, 1053-1056) oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie (k. 1-13, 23-24, 26-51, 52-55, 56-60, 61-62, 67-74, 77-79, 80-107, 108, 109-117, 118-122, 123-134, 135-157, 165-170, 175-241, 242-265, 254-265, 282-291, 292-295, 296-297, 298-346, 349-482, 486-491, 504-530, 536-537, 538-736, 740-769, 770-807, 814,-883, 892-948, 968-970, 987-1010, (...)- (...), 1020- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)).

Oskarżony J. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił w toku postępowania przygotowawczego, iż z firmą (...) nie miał nic wspólnego poza tym, iż dostawał od nich fikcyjne faktury na swoją firmę , którą w tym czasie prowadził, a zajmował się handlem samochodami i usługami transportowymi oraz podał, iż od N. brał same faktury , paliwa nie brał, nie handlował nim , faktury dawał mu K., a on za to nie płacił bowiem dobrze z nim żył. W toku postępowania sądowego oskarżony wyjaśnił, iż w jego firmie nie było nawet litra paliwa, bo on paliwem nie handlował , a jego firma usług transportowych nie świadczyła, a głównie zajmowała się auto- handlem i częściami samochodowymi.

Uznano za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakich twierdził on, iż dysponował pustymi fakturami z firmy (...) wystawionymi na jego firmę , nie brał natomiast paliwa . W zakresie w jakim twierdzi, iż nie miał nic wspólnego z firmą (...) uznano jego wyjaśnienia za niewiarygodne przeczą im przede wszystkim zeznania świadków J. K. (1) i A. N., którzy potwierdzili, iż to właśnie oskarżony Z. był osobą, która zajmowała się przestępczym procederem, inicjowała zakładanie firm na podstawione osoby tzw „ słupy” i dysponowała dokumentami tych firm oraz podejmowała wszelkie decyzje związane z ich prowadzeniem.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **A. N.**. Świadek potwierdził, że był tzw. „słupem” i założył firmę na prośbę J. K. (1) w zamian za opłacenie ubezpieczenia społecznego. A. N. nie prowadził działalności, nie wie czym firma się zajmowała, nie wystawiał faktur, nie był na stacji w M.. Zeznania świadka są zgodne z wyjaśnieniami i zeznaniami świadka J. K. (1). Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, ponieważ są logiczne i spójne.

Świadek **J. K. (1)** podtrzymał złożone uprzednio w postępowaniach karnych wyjaśnienia. Wynika z nich, że zarówno A. N. jak i M. Z. byli podstawionymi osobami do założenia działalności gospodarczej, której celem było wystawianie pustych, fikcyjnych faktur na paliwo. J. K. (1) podał w jaki sposób wyszukał M. Z., okoliczności utworzenia firm z udziałem A. N. i M. Z., opisał też proceder wystawiania faktur oraz tego, że nigdy nie był świadkiem, żeby ktoś przywoził paliwo do M. i nigdy nie był świadkiem przelewania paliwa. Sąd uznał wyjaśnienia złożone przez świadka w charakterze podejrzanego za wiarygodne, ponieważ korespondują one z zeznaniami A. N..

Sąd uznał zeznania świadka K. O., który prowadził księgowość dla J. Z. i na tą okoliczność był przesłuchiwany, jednak zaznaczyć należy, że do obowiązków biura nie należała weryfikacja faktur pod względem ceny, jak i ilości zakupionego towaru, stąd zeznania dotyczące tego, że nie budziło wątpliwości biura ilość i cena paliwa uwidoczona na fakturze, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie nie budziła zdaniem sądu wątpliwości i była przydatna do rozstrzygnięcia sprawy, nie była też kwestionowana przez żadną ze stron

Reasumując sąd uznał oskarżonego J. Z. za winnego tego, że w okresie od 25 lutego 2011r. do 15 stycznia 2013r. w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę w złożonych deklaracjach VAT-7 za poszczególne miesiące 2011r. i za okres od lutego 2012r. do grudnia 2012r. w wyniku nie przechowywania i nie przedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) oraz faktur VAT za 2011r. i 2012r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. decyzji podatkowej nr (...)/42/43/14/93/025 z dnia 18 grudnia 2016r oraz w wyniku niesłusznego obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z nierzetelnych faktur VAT wystawionych przez Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...)-(...) K., (...) i firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) (...)-(...) O. (...), przez co zaniżył kwotę podlegającą wpłacie do Urzędu Skarbowego w S. w następujących miesiącach:

Za styczeń 2011r w kwocie: 15 586,00 zł

Za luty 2011r. w kwocie: 32 430,00 zł

Za marzec 2011r. w kwocie: 27 710,00 zł

Za maj 2011r. w kwocie: 39 144,00 zł

Za czerwiec 2011r. w kwocie: 59 460,00 zł

Za wrzesień 2011r. w kwocie: 20 943,00 zł

Za listopad 2011r. w kwocie: 27 600,00 zł

Za grudzień 2011r. w kwocie: 41 745,00 zł

Za luty 2012r. w kwocie: 133,00 zł

Za marzec 2012r. w kwocie: 16 120,00 zł

Za kwiecień 2012r. w kwocie: 55 274,00 zł

Za maj 2012r. w kwocie: 59 818,00 zł

Za czerwiec 2012r.: 93 220,00 zł

Za sierpień 2012r.: 44 233,00 zł

Za wrzesień 2012r.: 149 683,00 zł

Za listopad 2012r.: 121 394,00 zł

Za grudzień 2012r.: 30 573,00 zł

oraz wprowadził w błąd organ podatkowy poprzez zawyżenie kwoty nadwyżki podatku naliczonego do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w następujących miesiącach

Za kwiecień 2011r.: 47 070,00zł

Za lipiec 2011r.: 43 903,00zł

Za sierpień 2011r.: 44 840,00zł

Za październik 2011r.: 24 891,00zł

Za lipiec 2012r.: 1 160,00zł

Za październik 2012r.: 8 915,00zł

w wyniku czego uszczuplił podatek od towarów i usług za okres od 01 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. w łącznej kwocie 835.066,00zł, obniżając podatek o naliczony VAT z faktur których nie udokumentował przyjmując, iż uszczuplony podatek od towarów i usług za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. stanowił należność publicznoprawną dużej wartości, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks w zbiegu z art. 60 §2 kks w związku z art. 7 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks.

Nadto oskarżonego uznano za winnego tego, że w dniu 04 lipca 2012r. w zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2011r. złożonym w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2011r. w kwocie 295.015,00zł, w wyniku nieprzechowywania i nieprzedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) i faktur VAT za 2011r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2015r., czym naruszył art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 14 ust. 1, art. 22 ust. 1, 24 ust. 2, art. 24a ust 1 i 7 w związku z art. 45 ustawy z 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010r. nr 51, poz. 307 ze zm.) tj. popełnienia przestępstwa z art. z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 §1 kks, a także tego, że w dniu 15 kwietnia 2013r. w zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2012r. złożonym w Urzędzie Skarbowym w S. podał nieprawdę w wyniku nie przechowywania i nie przedłożenia księgi podatkowej swojej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) oraz faktur VAT za 2012r. do dnia wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w P. decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2015r. oraz w wyniku zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wartości wynikających z faktur VAT wystawionych przez firmę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...)-(...) K., (...), i przez firmę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) (...)-(...) O., (...), przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2012r. w kwocie 798.064,00zł, czym naruszył art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 14 ust. 1, art. 24 ust. 2, art. 24a ust. 1 i 7 w związku z art. 45 ustawy z 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010r. nr 51, poz. 307 ze zm.), to jest popełnienia przestępstwa z art. z art. 56 § 1 kks w związku z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks

Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstw oszustwa podatkowego. Przystępstwo to bowiem kryminalizuje oszukańcze zabiegi w sferze podatkowej obejmując zachowania polegające na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy i narażeniu w ten sposób na uszczuplenie podatku, przy czym działania te muszą być umyślne. Należy podkreślić, że niewątpliwie J. Z. właściciel firmy Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) w deklaracjach VAT – 7 uwzględniając podatek VAT zawarty w fakturach dokumentujących fikcyjną sprzedaż towaru wystawionych przez Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), (...)-(...) K. M. 35 NIP (...) oraz Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) M. Z., (...)-(...) O., ul. (...) NIP (...) za wyżej wymienione miesiące 2011 i 2012 roku zaniżył kwotę podlegającą wpłacie do Urzędu Skarbowego oraz zawyżył kwoty nadwyżki podatku naliczonego do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy przez co uszczuplił podatek od towarów i usług za wskazy wyżej okres w łącznej kwocie 835.066 zł obniżając w ten sposób podatek o naliczony Vat.

Nadto również oskarżony dopuścił się oszustwa podatkowego poprzez podanie nieprawdy w złożonych przez siebie zeznaniach podatkowych PIT -36 poprzez zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów wartości wynikających z faktur VAT wystawionych przez firmy Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), (...)-(...) K. M. 35 NIP (...) oraz Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) M. Z., (...)-(...) O., ul. (...) NIP (...).

Nadto oskarżony działając w powyższy sposób wypełnił swoim zachowaniem w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 1 nie tylko znamiona przestępstwa oszustwa podatkowego określonego w art. 56 § 1 kks ale również przestępstwa z art.76 § 1 k.k. zgodnie z którym odpowiedzialności podlega ten, kto przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub zatajenie rzeczywistego stanu rzeczy wprowadza w błąd właściwy organ narażając na nienależyty zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności podatku naliczonego, zwrot nadpłaty lub jej naliczenie na poczet zaległości podatkowej lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych.

Nadto oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 60 § 2 kks, bowiem nie przechowywał i co za tym idzie nie przedłożył księgi podatkowej swojej firmy właściwemu organowi kontroli skarbowej.

Zdaniem sądu z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, wykorzystywał puste, fikcyjne faktury wystawiane przez firmy, których założenie zlecał i którymi „zarządzał”. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności oskarżony miał świadomość uczestniczenia w procederze obrotu fikcyjnymi fakturami, tj. takimi, które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych i niewątpliwie odniósł z tego korzyść.

Sąd uznając, że oskarżony popełnił przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks w zbiegu z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks przy przyjęciu, iż uszczuplony podatek od towarów i usług za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. stanowił należność publicznoprawną dużej wartości na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 kks wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 37 § 1 pkt. 1 kks należy zastosować nadzwyczajne obostrzenie kary jeżeli sprawca popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej wartości, a więc takiej, która przekracza pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia (jest wyższa niż ta wartość), przy czym decydująca jest wartość z czasu popełnienia czynu zabronionego. Oskarżony uszczuplił należny podatek od towarów i usług za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2012r. w kwocie 835.066,00zł, co za tym idzie kwota ta przekraczała pięćsetkrotną wysokość obowiązującego w dacie popełnienia czynu minimalnego wynagrodzenia.

Przepis art. 38 § 1 pkt. 3 kks wskazuje, iż nadzwyczajne obostrzenie kary polega na wymierzeniu kary pozbawienia wolności przewidzianej za przypisane przestępstwo skarbowe w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie niższej niż 1 miesiąc, do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie wyłącza wymierzenia z takim samym obostrzeniem także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności. Przestępstwo z art. 56 § 1 kks zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności, albo obu tym karą łącznie, a więc przy skazywaniu sprawcy, który dopuścił się przestępstwa skarbowego z grupy najpoważniejszych, tj. takich, które są zagrożone sankcją alternatywno-kumulatywną, przewidującą karę pozbawienia wolności lub grzywnę – do wyboru lub do łącznego orzeczenia tych obu rodzajów kar, sąd jest zobligowany do orzeczenia kary pozbawienia wolności w następujących przedziałach od 1 miesiąca do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego uznano za winnego również przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w zbiegu z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za winnego przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w związku z art. 60 § 2 kks w związku z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd wymierzając oskarżonemu kary pozbawienia wolności za każde z trzech przypisanych mu przestępstw wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające to, iż oskarżony działał z premedytacją, w celu uszczuplenia należności publicznoprawnej zlecił założenie dwóch firm, po czym następnie mając pełną świadomość tego, iż wystawiane przez nie faktury są „puste” uwzględnił je przy rozliczeniach skarbowych. Oskarżony był jednym z inicjatorów całego przestępczego procederu polegającego na wystawianiu i rozliczaniu pustych „faktur”.

Również okolicznością obciążającą jest działanie w formie zamiaru bezpośredniego i osiągnięcie z tego korzyści majątkowej. Zdaniem sądu, wymierzone oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa kary pozbawienia wolności są sprawiedliwe i adekwatne do okoliczności popełnienia przestępstw, ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynów, uwzględnia wszystkie okoliczności obciążające.

Zgodnie z przepisami powołanymi w punkcie 4 wyroku wymierzono oskarżonemu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Granice kary łącznej określa art. 39 § 1 k.k.s. zgodnie z którym sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. W przepisie art. 20 § 2 k.k.s. w oparciu o który stosuje się odpowiednio wskazane w nim przepisy kodeksu karnego, nie wymienia się art. 85a § 1 k.k. W tej sytuacji należy przyjąć, że wymiar kary łącznej na gruncie kodeksu karnego skarbowego winien być określany przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (wyr. SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65). Przez związek przedmiotowo - podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich. Wyznaczany przy zastosowaniu art. 39 § 1 k.k.s. dolny próg kary łącznej wynosił 1 rok pozbawienia wolności, zaś górny 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności.

W świetle powyższych okoliczności, dokonując analizy związków między poszczególnymi czynami oskarżonego których dotyczy niniejsza kara łączna, wymaga zaznaczenia, że czas popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw w znacznej mierze pokrywa się (czyn z pkt 1 wyroku popełniony został od 25 lutego 2011 r. do 15 stycznia 2013r, czyn z punktu 2 w dniu 4 lipca 2012r., natomiast z punktu 3 w dniu 15 kwietnia 2013r). Nadto są to przestępstwa godzące w to samo dobro prawne tj. zostały popełnione przeciwko obowiązkom podatkowym, a nadto wynikają z tożsamyh działań oskarżonego (prowadzenie działalności gospodarczej powodowało powstawanie obowiązku rozliczenia się przez oskarżonego z podatku od towarów i usług, podatku dochodowego od osób fizycznych oraz prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów). Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto z uwagi na konieczność zapobieżenia popełnieniu kolejnych przestępstw o podobnym charakterze przez oskarżonego na podstawie art. 34 § 2 i 4 kks orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem handlu paliwami na okres 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Sąd nie wymierzył oskarżonemu kary grzywny, bowiem oskarżony obecnie jest osobą bezrobotną, nie posiada większego majątku który pozwoliłby mu na uiszczenie tej kary bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny.

Również nie uwzględniono wniosku prokuratora o zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia należności publicznoskarbowych, bowiem co do zasady, zgodnie z art. 15 § 1 k.k.s., orzeczenie zapadłe w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe nie zwalnia od obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnej. Jedynie w razie orzeczenia przepadku przedmiotów, ściągnięcia ich równowartości pieniężnej lub obowiązku uiszczenia ich równowartości pieniężnej wygasa obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej dotyczącej tych przedmiotów - art. 15 § 2 k.k.s. Zauważyć zatem trzeba, że przepadek równowartości korzyści majątkowych (art. 33 § 1 k.k.s.), nie jest żadnym ze środków wymienionych w ww. art. 15 § 2 k.k.s. Przepis ten wyraźnie odwołuje się bowiem do przepadku przedmiotów, ściągania równowartości tego przepadku lub obowiązku regulowania owej równowartości, a przepadek korzyści majątkowej i ściągnięcie równowartości takiego przepadku to odrębne środki karne wskazane w art. 22 § 2 pkt 4 i 4a k.k.s. Odnośnie zaś obowiązku uiszczenia równowartości przedmiotów przepadku, jest on ustalany przy czynnym żalu (art. 16 § 2 k.k.s.) i przy dobrowolnym poddawaniu się odpowiedzialności (art. 17 § 1 pkt 3 k.k.s.) w razie niemożności złożenia przedmiotów przepadku (tak T. Grzegorzczak w: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. IV, LEX 2009, teza 4 do art. 15). Orzeczenie obowiązku uiszczenia tych należności powodowałaby zaistnienie sytuacji a w której oskarżony zostałby zobowiązany do zwrotu równowartości uszczupień w wysokości wskazanej w opisach przypisanych mu przestępstw, pomimo iż ciąży na nim obowiązek zwrotu tych kwot w oparciu o przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku dochodowym od towarów i usług,

ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz wyniki kontroli podatkowej. W istocie doszłoby więc do podwójnego obciążenia oskarżonego, czemu przecież przeciwdziałać ma art. 15 § 2 k.k.s.

Stosownie do powołanych w wyroku przepisów sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, ponieważ przemawia za tym sytuacja majątkowa oskarżonego (jest on bezrobotny), natomiast o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie przepisów powołanych w punkcie 6 wyroku.

Sędzia Urszula Bożęcka